

40. szám.
October 7-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 hóra 3 frt. és 3 hóra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárnál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Salamon Ferencz.

„Lassan a testtel!”

Tudniillik, hogy ez volt a czíme annak a novellának, melyel a Vasárnapi újság által hirdetett akadályversenyben Salamon Ferencz barátunk az első jutalmat elnyerte, valamennyi versenytársát két három pegazushoszszával maga mögött hagyván.

Igazán szép novella volt az.

Hanem azután a szerző anynyira megmaradt a mottójánál, hogy „lassan a testtel,” hogy az utána következő novellát csak kilenc esztendő múlva írta meg, de még akkor sem egészen.

E közben megválasztott akadémiai tagnak.

A szépirodalomnak eként hátat fordítva, annál nagyobb szorgalommal művelé a historia mezejét; a hol különösen sokat fáradozott a török basák graszszálásainak bevégzésével. Adja

Isten, hogy más mindenféle basák graszszálásainak történetét is befejezhesse még, hanem itt már aztán „ne lassan, de gyorsan a testtel.”

Legujabban pedig, azt szeretem benne, hogy velem kezd polemizálni. Az az örök pártkérdés támadt közöttünk ugyan is, melyet Nagy Ignác a „Tisztujítás”-ban már halhatatlanná tett, hogy tudniillik „két embernek jár-e egy huszas, vagy egy embernek két huszas?”

Mely alkotmányos kérdés fölött nézeteink természetesen lényegesen eltérnek egymástól.

Ő a követválasztásokra nézve is azt mondja, hogy „lassan a testtel!” én pedig azt mondom, hogy „lassan a szeszszel!”

Aztán ezen nem tudunk se

hogy se kiegyezni.

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Hiszen az nagyon jól van, hogy tekintedezs barátom uram maga is föl lipte elenem, mint elensiges candidatus. Most hat ez a divat. Azt sem aprehendalok, hogy vasarnaponként választóink egymást megverekeznek, mert valamiképpen szükséges volt határjárás alkalmatlanságával mindig egy pár tanubizonyosagnak hívot leginyt hatardombra lefektetni, is jól megcsapatnyi, hogy erül raemlikezik nevezetes actusra, hasonloképpen szükséges követválasztások alkalmatlanságával egy pár embernek fejít bevernyi, hogy raemlikezik alkotmányos actusra.

Hanem egy dolgot még is batorkodnam proponalni tekintedezs barátom uramnak.

Mi utcunque ismerünk egymasnak erejít; feküsznek szőlőink egymas melete, csak garad elválasztva benünket. Tekintedezs barátom uram is jól tudja, hogy az idin nekem termete kit szaz ako bor helyete csak husz; in is jól tudok,

Minő tudományos képzettség kívántatik meg egy jelenkori képviselőtől.

Először is nagy *jog tudós* legyen, hogy *inter duos litigantes a tertius* meggaudeáltassa.

Másodszor nagy *finanziér* legyen, a ki meg tudja fejteni azon feladatot, hogy *három krajczár* miért nem *egy garas* többé?

Ezzel kapcsolatban nagy *mechanicus* legyen, a ki fel bírja találni a nagy nehézségek *archimedesi pontjait*.

Továbbá nagy *meteorolog* legyen, a ki előre meg tudja jósolni a *szelek járását*; hogy az ember jó idején arra fordíthassa a köpönyegét.

Azután meg nagy *canalisator* legyen, a ki olyan esaternarendszert tudjon létrehozni, a min keresztül ne csak mindig *tőlünk*, de egyszer már *hozzánk* is folyjon be valami.

Ezenkívül végzett *architector* legyen, a ki minden falat fel tud *alkotmány* nélkül építeni. (Nb. alkotmányunk értjük azt, a min a kőművesek állnak).

Továbbá nagy *strategista* legyen; a ki a föld alatti *minák*, és a *Flankenbewegungok* hasznait kellő időben alkalmazni tudja.

hogy tekintedezs barátom uramnak termete haromszaz ako helyete szinte csak husz.

Mar most képviselő választásokig van míg hat vasarnap.

In aba hitbe vagyok, hogy mink mind a keten nagyon korán hozakeztük dologhoz.

Mert ha minden vasarnap kit darab göncei hordot csapra ütetyük, ipen utolsó kit vasarnapra nem marad egy se.

Azirt in azt az alazatos indítványt megtenim, miltoztasik ra alanyi; esinyalyuk mostan unanimiter „*czupaszt*”; hagyunk aba legközelebi tizenegy napig korteskedist, is csak azutand fogjuk megind hozá; különben megiri Europa azt a szigyen gyalazatot, hogy immediate követválasztási időkre elfogy borunk, is milyen artalmas lesz ez birodalmi kreditnek!

Miltoztasik ere reflektalni. Mongyunk ki egy szível is akaratal, hogy tizenegy napig mindenki zsebibe teszi pinczekulcsot.

Zebulon de Tallérossy.

Sőt derék *philolog* is legyen, ha a nemzeti-ségi és *nyelvkérdéseket* közmegelegedésre akarja megoldani.

De még szakértő *kertész* is legyen, a ki meg tudja itélni, hol kell a törvényekből *lenyesegetni*, s bolond fővel a vízajtásokat ne hagyja meg, s a termő rügyeket ne vagdalja le.

Kitűnő *zeneértőnek* is kell neki lenni, hogy a szép *harmonia*t el ne rontsa, s a hegedűje mind a két felén fel legyen húrozva.

Mulhatatlanul megkívántatik tőle, hogy nagy *chemicus* is legyen, s az amalgamázásokhoz, neutralizálásokhoz, destillatiókhöz, sublimatiókhöz, fusiókhöz, de kiváltképen az *aranycsináláshoz* minden módon értsen.

Ezenfelyül diplomatizált *orvos doctor* is legyen, mert csak az tudja megmondani műértőleg, hogy hogyan kell *dieta*t tartanunk?

Végezetül pedig a *philosophiából* okvetetlen baccalaureatus legyen, hogy ha valami kedve ellenére történik, abban meg tudjon nyugodni.

K—s M—n.

Egy asszonyszemélynek.

I.

Mint az a ház, melyben lakol,
Félig rom vagy kopott szépség;
Lám, hogy mégis látogatja
Házad, szived annyi népség!

De nem csoda: házad, szived
Udvarlóiddal megosztod,
Ádsz nekik csókot, mosolygást,
És igen jó házi kosztot.

II.

Mennyi levél borítja a fatetőt,..
De levélnél volt neked több szeretőd,
Opportunus és legális
Katona és muzsikális,
Ma ezredes, klavírmester azelőtt.

De ezeknek szerelme rég kiégett,
Igaz szívből egy szeretett csak téged,
Ki midőn búcsuját vette,
Szivedet magával vitte:
És sziveddel — száz forintos nyakéked.

III.

Akármit beszél is
A világ, nem bánod,
Azt mondod: nézze meg,
Hogy' neveled leányod.

Erkölcös, szemérmes,
Piruló leányzó,
Annyi okos mondat
Ő nála, a hány szó.

Különösen arra
Tanítod szüntelen,
Hogy a férfi nép, az
Veszedelemes elem.

S nehogy az udvarlók
Elszeressék lányod,
Azokat előle
Magad elhalászod.

IV.

Hát a férj, a jámbor gazda? —
Ő magát biz nem aggasztja,
S mintha nem vón' semmi kára,
Mormog egyet s gyűjt pipára.

S el-el nézi nagy sokáig,
A mint a füst karikázik;
Elszálló füst, asszonyhűség...
Óh azt nézni gyönyörűség.

És elnéz a juh-akolba,
A holott is ötszáz birka,
Ostoba nyüzött pofája,
Oly részvéttel néz reája.

S mintha mondanák: tekints ránk
Béketűrő jámbor gazdánk,
Hisz mi oly szívesen látunk,
Elvrokonunk, elvbarátunk.

V.

Ha már nagyon únod
A világnak nyelvét,
Idézed Mária
Magdolna szerelmét.

A ki olyan sokat
S nagyon szeretet vala,
S utoljára mégis,
Lám hogy megtisztula.

K-I J-s.

Heródes nyavalya.

A *huszár* meg a *vadász* fontos arcezzal töprenkedtek az előszobában: ugyan mi baja lehet a méltóságos grófnak, hogy még consiliumot is kell fölötte tartani s egyszerűen kérdik a kijövő inástól: Nem hallottál valamit a doktoroktól, amiből kivethetted volna, hogy mi baja a méltóságos urnak?

Inas: De igen, oda hallgattam, mikor tanácskoztak s annyit megértettem, hogy ő méltósága *Heródes* nyavalyában szenved. (Szenvede t. i. ő msga aranyérbén, s Jancsi a hemoroist hallotta emlegetni s ezt keresztelte el hamarjában *Heródes nyavalyának*.)

Udvarlási gyakorlat.

Jogász. Kedves Gyurka barátom! ha te oly vadakat mondasz Angyalka nagysámnak, mint tegnap délután, akkor jobb lesz felhagynod az udvarlással, mert nem hiszem, hogy úgy diadalokat arathass szíve tájékán.

Medicus. Hisz nem is akarom én az ő szíve tájékát meghódítani, csak gyakorlom magamat nála az udvarlásban; mert nekem nem Angyalka, hanem Anikó nagysám tetszik igazán, s ennél nem akarnék reszkizni valami baklövést, azért nem fordulok feléje, míg bele nem jövök az udvarlás praxisába.

Lear és leányai.

I. Felvonás. 1. jelenet.

Regán. Én úgy szeretlek, mint az életem.

Goneril. Én úgy szeretlek, mint az üdvösséget.

Cordelia. Én úgy szeretlek, a hogy tartozom,

Hizelni, mint néném, nem tudok.

Lear. No hát legyen minden nénéidé!

Te meg, goromba, nem kapsz semmit is!

II. Felvonás. 4. jelenet.

Goneril. De minek neked annyi katona?

Minek húsz, tíz, de minek csak öt is?

Regán. De minek „egy“ is?

Lear.

Ördög és pokol!

Lear és leányai.

V. Felvonás. 3. jelenet.

Goneril. (Most már csak prózában megy.) Micsoda? te akarod az én szeretőmet elcsábítani, Te reakció!

Regán. Mit? Te fakciozus oppositio! Nesze egy pof. (Hajba kapnak.)

V. Felvonás.

Lear. Óh jöjj Cordélia!
És szabadíts meg e két szörnyetegtől.

Egy hajdankeri főispán.

Bihar vármegyének egy hajdankori főispánjáról már sok viselt dolgot örökített az Üstökös; sorakoznak a többihez a következők is.

Installatiója előtt jó eleve figyelmeztették ő excellentiáját, hogy ugyan gonosz véru vármegyébe került főispánnak, kemény nyaku emberek lakják azt, a kik még a főispánt is megijeszgetik, ha rákaphatnak.

Ezzel a gondolattal eltelve érkezett meg Nagy váradra, s kezdte ott a birtokosság küldöttségének tiszteletgését elfogadni. A küldöttség tagjai egyenkint mutogatták be magukat. Mingyárt elől egy Bendeguz kinézésü úri ember eként nevezé meg becsületes ősi nevét:

— Én *Farkas* vagyok!

A főispán kezdett rémüldözni.

Jött egy másik Uszubu-féle alak s eléje állván, monda:

— Én *Medve* vagyok!

Már erre ő excellentiája kezdett húzódozni, gondolva, hogy ennek fele sem tréfa.

Midőn pedig a harmadik kuruczvezér is előállt, mondván:

— Én *Varju* vagyok!

Akkor vége szakadt a türelmének, erőlyesen ovást tett ez ijeszgetés ellen.

— Kérem a tekintetes *embereket*, nem jöttem én vadállatok közé főispánnak, mit ijesztgetnek engemet!

Egyszer pedig az történt vele, hogy Váradra igyekezővén, Berettyó Újfaluban előfogatot váltott. A város jó négy lovát rendelték ki számára; a kocsis kurázszi kedveért, meg a jó borralaló fejében előre emberül bekaufolva lévén, minthogy nyeregéből hajtott, meglehetősen ingadozott jobbra-balra, mit csak jó messze haladva vettek észre.

— Hó, megállj! kiált a főispán, részeg az a legény.

A bakon ülő hajdu és komornyik nagy nehezen megállapodásra birták a kótyagos kocsist.

— Vegyétek le; tegyétek be a hintóba.

A hajdu és a komornyik leemelték a kocsist a nyeregből, s befektették a batárdba, a ki ott természetesen rögtön elaludt.

Ő excellentiája pedig átvevén az ostort, maga felült a nyeregbe s hajtott egész lelkesedéssel Keresztesig.

Ott bámulva látta a népség ilyen aufzuggal érkezni meg főispánját. A batárdban alvó kocsist nagy nehezen életre ránczigálták, a mi sikerült is akkorra, mire a másik előfogat már be volt fogva.

— No megállj, majd adok én neked... szolt a főispán; de a kocsis sem vette tréfára a dolgot: a mint

azt a szót hallotta, hogy „majd adok én neked!“ egyszerre kiment minden álom a szeméből, felkapott a nyeresre, s vágatott el kifelé a faluból.

— Viszsa kell hozni! parancsolá a főispán.

A falu végén túl fogták el a jámbort a perzekutórok, s hozták a főispán elé.

— Hát mit szaladsz el, ostoba? szolt ő nagyméltósága hozzá, mikor mondom, hogy „várj, majd adok én neked“ — egy kis borralalót. Ki sem hagyod az embernek beszélni magát.

S azzal markába nyomott öt forintot.

Volt Bihar megye tiszti karában egy Boros és egy Seres nevü szolgabíró is, azonban e roppant terjedelmű kis országnak épen ellenkező, s egymástól igen távol eső részében esett a két szolgabíró működési köre. Történt, hogy egyszer azon járásban, melyben Boros működött, valamely oly eset adta elő magát, mely megkívánta, hogy a főispán delegálja valamelyiket az ottani szolgabírák közül az ügy elintézésére, mire az öreg gróf Z. F. Serest deputálta, midőn pedig figyelmeztetnék, hogy hiszen az más járásban van és igen messzire esik onnét, talán Borost akarta mondani? erre ekként felelt az öreg úr, „hiszen azt gondoltam, Boros vagy Seres az mindegy.“

Egy volt honvédtiszt a 31-ik zászlóaljtól, segít Bolnai Miklósnak magát még tisztábra mosni.

Olvastam gróf Bolnai Miklós urnak tüzes szabadkozását több német lapban, melyben kijelenti, hogy ő, ki 1849-ben mint honvéd százados ontotta a más vérét, kész annál még többet ontani a magáéból jövőben Ausztria mellett. Nehogy ez ígéretével valami nagy vérengzés gyanujába ejtse magát a gróf úr, sietek emlékező tehetségén segíteni, mely mint látszik annyira meggyöngyült, hogy már azt sem tudja, hány esztendő?

Tehát 1849-én Februárban volt az, mikor Miklós gróf zászlóalja Nagy-Szeben ostromlására vezényeltetvén, a mint Miklós gróf ez illoyalis merényletről értesült, egész politikai bátorságát öszszeszedve, megfordult, s a merre az *opportunitás* elve tanácsolá a menetelt; hátrafelé igen erőlyesen megindula. Holmi közönséges ember ezt megfutamodásnak is nevezhetné; de ildomos hazafiak ezt jól tudják, hogy így kell mondani; „a körülményekkel való megalkuvás.“ — Mely alkalommal a vitéz gróf, hogy első lehessen azok között, kik nemzetünk számára becses személyüket megmenteni sietnek; daczára a csikorgó hidegnek, még a katonai csurapéját is elveté magától, melynek belső zsebében (saját állítása szerint) háromszáz forinttal terhelt tárczája volt. Később, midőn velünk véletlenül ismét öszszekerült, keservesen

panaszoló azon áldozatokat, a miket Nagy-Szeben alatt a háza oltárára nagyon sietve letett; t. i. a csurapét és a degesz tárczát; — a kapott náthát is ide számítva.

Azért is kívántam e tanubizonyossággal Miklós gróf mellett föllépní, nehogy még valami pióczával eljegyezze magát, azon tévhitben, hogy valakinek tartozik a vért megtéríteni; sőt inkább ő neki van viszkövetelése egy csurapét és járulmányai erejéig a magyar nemzeten, s ha azon meg nem vehetné, akárki máson, a kit intra dominium talál.

Miklós grófnak egyik volt tisztvársa.

Miskolczi levél.

Immáron a nyarunk az őszbe ment bele,
Feeske készül útra, sárgul fa levele,
Változott képe kiunt a szent természetnek,
S már közelgő lépte hallik a szüretnek; —
De bent is változás, a megyei élet
Nyomasztó álmából hál' Isten felébredt;
Qua-constitutio bucsuzóját gyártja
S az alkotmányosság — ha kész lesz — felváltja;
Megyének „feje“ már új, míg a derék, lábak
Hogy újjittassanak országgyűlést várnak, —
Innen látnivaló, hogy mit nyert a megye;
„Nem egész új csizmát, mert Vorschub a neve.“ —
— A felett izgatott, élénk a szócsere,
Hogy a megyeházba nem juthattunk bele,
És hogy „Kazinczy“-nknak megüresült helyén
A követi székben ki volna a helyén?
Nagy népszerűséggel bír H. jeles ügyvéd
(Ki alkotmányunknak tudná védni ügyét.)
Sok az intelligens L. költőknak pártján,
(Ki el-orálta K—t az akadémián,)
De nem restorálok, elég az hozzá, hogy:
Ezek miatt scartba ment minden más dolog;
Alsó, közép osztály ezt érdeklé nézi,
Lesi, hogy a gyümölcs mikor fog megérni,
S várja hogy mikor jön rá el a fontos nap
Melyben a drámából szerepet ő is kap. —

* * *

Végül azt jelentem, Kakas Márton uram,
Hogy nemzettségének szaporodása van,
„A reformátusok új díszes tornyára
Óriás kakas szállt aranyos ruhába,“
Kukorikolását itt alant nem halljuk,
Az ily kakasoknak ég felé száll hangjuk. *)

Biczegő Dani.

*) De biz a mienk se a pokol felé.

K—s M—n.

Másolat az eredetiről.

Fő Tyisztelendő, 's Nacscságos EMingisztrator Uram, Nekem
kegyes és derago jó Uram!

En Szegeny keseredett Szévő Jobbágya Mélységes Alázatosságóvó folyamodom Fő Tyisztelendő Mennyisztrator Úrhó, hogy Mivő, a hatómas Úri Széék végzésevő Ma del-ebéd előtt Me büntettek Azé, — hogy a Marhámnak a Pelebanosónk Zabjábó a Vanna rétne ragadványt, 's Vad bossot teeptem, — Még most a testem olyan kemény, Mint a Tó-fa, 's im me bolondólok, Mit kéék vele csinányi, Mer fétem a húsom, hogy ő Ne romollyék: — Fütő, fátó keérem, ki Mit javasóna, de semmi feele teremtes se tud olyat rezemenányi, a Mitő me gyógyóna, hanem sas Jozsep Bátyám uramtó eertetem, hogy Kaznyár Urtó tanóta, hogy bor Seprövő, 's terkely palyinkavő jó az effeélet gyógyétanyi. — Azért követem és me tyisztelem kiendet, mondanó Me Kasznyár Uramnak, hogy nekem keet itze bor Sepröt, 's keet Meszszó palyinkát csak agygyék, Mer Sas Jozsep Baatyó Mindétyig Nyögret, hogy csak estállyak. — de Mostanyi eszemvő hihat akárki, hogy mennyek a Pelebanos Zabjába ragadványt Szennyi, — Nem menek een, ha az ördög ő visz se, ő kerülöm mind a Pelebanost, Mind az ő keme vad bossós Zabját, — el ühet een tölem, a Marhám pegy eellyék, a hogy eehet! — Azért estálom kiendet edes Meézem Nagyságos Menyesztrator Uram, Móg csak parancsollya Meg kiend Kaznyár Uramnak, hogy csak agygyék, mer még hónap a Szóga bírót keek haza vinnyi, 's ha me nem gyógyó a testem, valami odóba meeg le fordolok a lóró, mint a gyisznó. — Fiskarus Uramnak is csak Mongya meg kiend, hogy tyisztelem, beesölöm, de a tilómasé csak ne Veresse a Semenárom Jobbágyát, Mer az ő kemének se jó esnö. Oszteg az a veres öreg Úr, a ki asztó végén üt az Úri Széékbe, Nem tudom ugyan ki feele, de ha soha többet Apátfóvát Nem látnó, se bännóm. — Végre pegyit az Úr Isten eetesse a Tyisztelendő Urat egész házi Népévő, hogy Másoknak is Szógáhassek a Mibő telyik, een pegyig magamat Ótómába, 's garacziájába rekomendálok, 's Maradok Apát főván Aratás kezdeteen, és a hatómas Úri Szeeknek is Mint

a Tyisztelendő Mennyisztrator

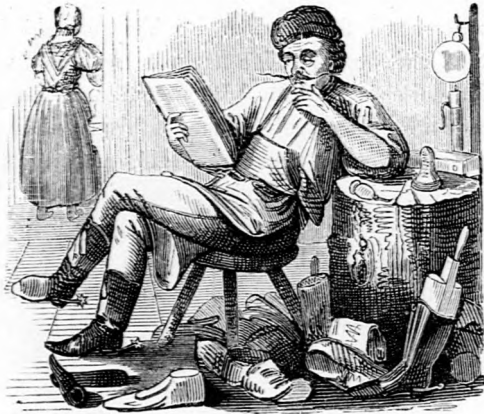
Uramnak is

porba fetrengő,

Szegény jajgató Jobbágya

Nagy Mihó Józsep

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Az a legrosszabb betegség, mikor valakinek az fáj, hogy más egészséget.

— Az akadémia palotáját egy időben szándékoznak megnyitni az országgyűléssel. (Minek is arra az országgyűlésre még extra képviselőket választani, mikor már itt van a tudós társaság? Mért nem bízzák egyuttal arra az országgyűlést is? Azok már mind válogatott okos emberek: értenek is az országdolgozóhoz, törvényt is tudnának hozni, beszédeket is legszembeket tudnának tartani, s aztán ha a felsőház elveti a határozataikat, abban megnyugodni is hozzá vannak már szoktatva. Én azt hiszem, hogy legjobb lett volna az akadémiaira bízni, hogy tartsa meg az országgyűlést.)

— Furcsák ezek a különféle kiadású lexikonok. Nézem a régi szótárban: abban Theisz annyit tesz, hogy Tisza: aztán nézem az új dictionáriumban, s abban Thaisz már nem Tisza.

— Pest városa tanácsa a zsidó piacot elnevezte Deák Ferencz térnek; bizony pedig ez „lucus a non lucendo” mert az a piac, a hol Deák Ferenczre van bízva az alku, nem lesz Kohlmarkt: helyesebben történt, hogy a nagyhid utcát is elnevezték Deák Ferencz utcának, mert csakugyan ha valaki, hát Deák Ferencz lesz az, a ki a pesti képviselő háztól a budai királyi vár lakig hidat képes építeni.

— A bécsi ellenséges lapok most biztatnak bennünket, hogy csak velük tartsunk mindig. Az egy-

szeri éhes hidalgo is azt mondta a falatozó parasztnak: „hozd ide te szegény ember a sajtodat és ebédelj együtt velem.”

Alkotmányos adomák.

— Kérem szépen, professor úr, ma nem tanulhattam meg a leczkémét.

— Miért?

— Mert tegnap a választóim előtt kellett beszédet tartanom, a kik programmat akarták ismerni. Meg voltak vele elégedve.

— No én is önre fogok szavazni; — hanem azért ma még is secundát kap.

— Egy bizottmányi conferentiában egy fiatalabb bizottmányi tag, a ki még nem próbált hasonlót, nagyon scrupuloskodott, hogy ő már 61-ben ilyen meg olyan esküt tett le; hát csak azt hiszi, hogy az az eskü ötet most is kötelezi.

Egyszer aztán feláll egy tréfás öreg táblalabíró, s azt mondja neki:

— Ne aggódjál a felől, kedves öcsém, itt van a főtisztelendő úr: ő majd rögtön absolutot ad mindnyájunknak.

A felsőmegyék Schmerling féle főispányainak egyike, az akkor gyűjtött hivatalnoki kar végett interpelláltván, azt felelte: „jártam, kerestem, de nem találtam a „salon“-okban, kimentem az előszobába, ott sem foghattam, mi természetesebb tehát annál, hogy a cseléd szobából valék kénytelen embereimet recrutálni?”

Adoma.

Volt az *i káptalannak egy igen ügyes és erélyes, de kissé goromba főerdész, ki tilalmazott helyeken senki fiának sem engedte meg a vadászatot, s kit a tilosban kapott, azt ugyan lefordta, még ha maga az uradalmi igazgató lett volna is. Goromba modora miatt az uraság előtt bepanaszoltván, a káptalan elhatározta, hogy a főerdész megdorgálandó, de egyikük sem akart a dorgálásra vállalkozni. Végre a legbátrabbik rászánta magát, és igen szelíden így feddette meg a főerdészt: „lássa édes főerdész ur, ön igen derék ember, az is jó, hogy kissé szigorú, de kissé nyers.” — Főtisztelendő ur meg ragyás, — vágott közbe hirtelen a főerdész és egészen kihozta sodrából a főtisztelendő urat, ki csakugyan nagyon ragyás volt.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országot 18. sz. 2-ik emelet.)

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865.

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.